בס"ד. אלול תשפ"ב- ספטמבר 2022

<u>הקמה והנגשה של מאגר מידע לשירותים המיועדים לנשים במעלות תרשיחא.</u>

במעלות תרשיחא כיום יש שפע של שירותים הניתנים לנשים ונערות. יחד עם זאת, המידע על שירותים אלו אינו מרוכז במקום אחד ואינו נגיש לכלל נשות העיר והדרכים להגעה לשירותים אינן מפורטות דיין והמידע אינו זמין בשפות שונות.

במיפוי שעשינו מצאנו, כי המידע על השירותים המופיע באתר האינטרנט של העיריה מפוזר בין האגפים השונים והמידע המופיע באתר חסר פרטים משמעותיים כגון: אנשי קשר, טלפונים, כתובות וזמני קבלה. בנוסף, קיימים שירותים שאינם תחת העירייה אך נותנים מענה בחירום ואינם מופיעים באתר. המידע כולו אינו מתורגם ולכן אינו נגיש לנשים מקהילות שאינן דוברות עברית כשפת אם.

כל אלו מונעים מנשים מלהגיע במהירות וביעילות למידע ולמצות את השירותים המגיעים להן. הדבר נכון כמובן לגבי נשים ונערות תושבות מעלות תרשיחא, נשים הזקוקות לסיוע, ליווי ותמיכה בארועי חיים שונים, וכן לגבי בעלי\ות עניין כגון בעלות עסקים וארגונים חברתיים המעוניינים לפעול בעיר.

לפיכך, אנו מעוניינות להקים מאגר מידע מסודר, נגיש, עדכני ומתעדכן אשר ירכז את כל המידע הנוגע לשרותים הניתנים לנשים במעלות תרשיחא ויכלול תיאור ברור לגבי כל שרות, תנאי סף לקבלת השרות (אם קיימים), דרכים ליצירת קשר כגון שמות אנשי הקשר, כתובות, פרטי דוא"ל ומספרי טלפון, מידע למצבי חירום ואפשרויות בחירה לתרגום לשפות שונות.

עוד אני מציעות כי מאגר המידע שיוקם **יהיה נגיש בעיריה** (למשל באמצעות לשונית באתר) ויופץ באמצעים שונים כגון פליירים שיחולקו בבתי הכנסת, מקוואות, קופות חולים, טיפות חלב ורופאות נשים, רשתות חברתיות, לוחות המודעות בעיר ועוד.

לצורך המשך והעמקת איסוף המידע ובניית המאגר, אנו נשמח לשיתוף הפעולה של העירייה בדרכים כגון פתיחה ושיתוף במאגרי המידע הקיימים, תיאום פגישות להצגת המיזם ולאיסוף מידע בפני בעלי התפקידים הרלוונטים במחלקות העיריה, וכן הקצאת תקציב לתרגום המידע והפצתו. אנו מציעות כי לאחר הקמת המאגר, יעבור העדכון השוטף של המידע לאחריות העיריה.

הקמת מאגר מידע מרוכז הינה צעד חיוני למיצוי זכויות ושימוש יעיל ואפקטיבי בשירותים המוצעים לנשים. הדבר יתרום לאיכות החיים של נשים במעלות תרשיחא ולרווחתן ובמקרים מסוימים יוכל אף להביא להצלת חיים.

<u>קריאת שמות רחובות, כיכרות ומבני ציבור במעלות תרשיחא על שמן של נשים</u>

נשים מהוות מעל ל- 50% מהאוכלוסייה, ולרבות מהן תרומה מכרעת מבחינה היסטורית, פוליטית, חינוכית, תרבותית מדעית ואנושית. הנצחת נשים בזירה הציבורית מנכיחה את הצלחתן ותרומתן של נשים ומקדמת הוגנות ושוויון מגדריים, אולם, העיוות ההיסטורי הקיים מבחינת הנצחת שמות נשים ברחובות ואתרים ציבוריים הוא תופעה חוזרת וכלל ארצית.

מן המחקר שערכנו עולה, כי במעלות תרשיחא אשר בה 270 רחובות בסה״כ, 44 רחובות קרואים על שמם של גברים ורק 2 מהרחובות הם על שם נשים (אסתר המלכה וכיכר חנה סנש). יתר רחובות העיר קרואים בשמות ניטרליים. במילים אחרות- במעלות תרשיחא כיום מספר הרחובות אשר קרואים על שם נשים הוא פחות מאחוז אחד!

המרחב הציבורי כשמו כן הוא, המקום שבו מתרחשת אינטראקציה חברתית, שבו כולנו חשופים ונחשפים זה לזה, שבו אנו משתקפים כחברה, שממנו אנו מושפעים כפרטים ושעליו אנו משפיעים - כל אחת ואחד בדרכה/דרכו. על העובדה שנשים הן חלק בלתי נפרד מהמרחב הציבורי אין עוררין.

ערים רבות בישראל כגון תל אביב, חיפה, ירושלים ועוד, החלו בשנים האחרונות בפעולות להנצחת נשים במרחב הציבורי. לאחרונה אף פורסם כי בכוונת משרד הפנים לקדם פנייה לראשי הרשויות, במטרה לתקן את העיוות הקיים ולפעול להגדלת מספר הנשים המונצחות ברחובות הערים.

הנצחתן של נשים בשמות רחובות, כיכרות ומבני ציבור היא אחת הדרכים החשובות להנכיח את קיומן של נשים ואת תרומתן לחברה ולמדינה. כנשים ותושבות במעלות תרשיחא אנו שואפות לחברה המכירה באי-השוויון ההיסטורי בין גברים לנשים ואשר מחויבת לפעול בצורה נחושה ומושכלת לצורך מיגורו. בסיומו של הקורס "השמיעי את קולך" אנו משמיעות את קולנו ומפצירות בעיריית מעלות תרשיחא ובעומד בראשה, שלא להמתין לפניית משרד הפנים, אלא **להוביל** ולקדם יוזמה מבורכת זו בעירנו ולפעול למען הוגנות מגדרית בשמות רחובות העיר עוד היום.

ממחקרנו עולה כי יישום היוזמה תחילה בשכונות וברחובות חדשים עשוי להקל על הדברים. לפיכך אנו מציעות כי בשכונת פרס, העתידה להיבנות בעיר, יקראו 16 הרחובות, 12 מבני הציבור ו- 12 הכיכרות המתוכננים לקום על שמן של לוחמות, אומניות, יוצרות, משוררות, נשות רוח ותרבות. שמות הנשים ייבחרו בהתאם לקריטריונים ייחודיים, אשר ייקבעו בשיתוף עם עיריית מעלות תרשיחא וועדת השמות בעיר.

נשמח להירתמותו של ראש העיר ולשיתוף הפעולה של העירייה בכל הנוגע להבאת הנושא אל וועדת השמות ובהמשך, לאישור במועצת העיר. בנוסף, נבקש להמליץ על שיבוצה של לפחות חברה אחת במועצת הנשים היישובית, כחברה בוועדת השמות בעיר.

חשוב שמעלות תרשיחא תיקח חלק בהנצחת פועלן של נשים במרחב הציבורי. הקמתה של השכונה החדשה והנצחת שמות נשים ברחובותיה, כיכרותיה ומבני הציבור שבה היא הזדמנות של ממש לעיר ולעומדים בראשה, להיות חוד החנית בהובלת מהלך לקידום הוגנות מגדרית ולתיקון העוול ההיסטורי כלפי נשים בעיר ובכלל.

נספח: דוגמאות/ המלצות להנצחת נשים בשמות רחובות ומבני ציבור במעלות תרשיחא:

לוחמות

ברכה (ברברה) פולד 1927 - 1948

נולדה בגרמניה ועלתה לארץ בשנת 1939 בתקופת האנטישמיות באירופה והתגוררה

בתל–אביב. הדריכה בתנועות הנוער הצופים והבונים דרור.

הצטרפה לשורות הפלמ"ח, וב-1946 פיקדה על חוליה שנועדה לסייע למעפילים להגיע לחופי תל–אביב. כוחות הצבא הבריטי זיהו את החוליה ובחילופי האש היא מצאה את מותה. אלפים רבים ליוו אותה בדרכה האחרונה. אוניית מעפילים נקראה על שמה וכן שכונת גבעת ברכה בקרית אונו ורחוב בקריית אתא.

תושבי הרחוב שבו נהרגה קראו לרחובם על שמה והמשורר נתן אלתרמן כתב שיר לזכרה והקדיש לה מחזור שירים בספרו "עיר היונה".

שרה אהרונסון

נולדה בזכרון יעקב למדה בבית-הספר המושבה ואחר-כך למדה בעצמה צרפתית וגם גרמנית. כבר מנעוריה נודעה באצילות הנפש ופשטות ההליכות. נטלה חלק בפעילות החברתית של בני המושבה, לרבות הצגות תיאטרון וסיורים ברכיבה. באביב 1914 נישאה ליהודי בולגרי אמיד היושב בקושטא עם הגיעה לזכרון יעקב הצטרפה לקבוצת ניל"י ("נצח ישראל לא ישקר"), שקמה כדי לסייע לכוחות הבריטיים לכבוש את הארץ מידי התורכים, וגם עבדה בתחנת הניסיונות החקלאית של המשפחה בעתלית. עד מהרה הייתה לדמות מרכזית במחתרת ותרמה לה ממידת המסירות, ההקרבה והתושייה. לאחר שהתורכים גילו יונת-דואר של ניל"י ליד קיסריה (4.9.1917) הקיפו כוחות-צבא את זכרון יעקב וראש משפחת אהרנסון עונה קשות כדי להוציא מפיו פרטים על פעולות הריגול של הקבוצה. גם שרה עצמה עברה ארבעה ימים של עינויי-תופת אבל לא מסרה דבר, והשיבה בשתיקות-בוז או בחרפות ואיומי-נקם. לפני שעמדו להעבירה לדמשק הצליחה לירות בעצמה מאקדחה, ובכ"ג בתשרי תרע"ח (9.10.1917) הוציאה את נשמתה. במכתב אחרון שהצליחה להעביר לידי המשפחה באחד מימי העינויים כתבה בין השאר: "אנו הקרבנו את עצמנו אבל הצלנו את העם, גאלנו את הארץ". היא הובאה למנוחות בבית העלמין של זכרון יעקב. הניחה אב, שלושה אחים ואחות.

תרומה לחברה ולמדינה

רונה רמון 1964-2018

רונה החלה בפעילות חברתית לאחר מותם של בעלה ובנה. על אף השכול האישי והמשפחתי, וחרף הטרגדיה הלאומית הכפולה, היא בחרה בחיים מלאי משמעות ושמה לה למטרה לפעול לטובת מדינת ישראל ולמען הדורות הבאים. בין עשרות המיזמים שהקימה ולהם הייתה שותפה הייתה 'קרן רמון.'

הייתה פעילה ציבורית ותומכת וזכתה לאחר מותה במפעל חיים ובפרס ישראל לקידום של בני נוער בחינוך הישראלי.

בנוסף, יזמה רונה, בשיתוף סוכנות החלל הישראלית את כנס אילן רמון הבינלאומי. כנס זה הפך לאבן השואבת של תעשיית החלל בישראל, והאורחים המגיעים אליו - סוכנויות חלל מהעולם, משקיעים

וחברות ענק - טווים בו קשרים עסקיים וטכנולוגים עם תעשיית החלל בישראל. בזכות פועלה של רונה, מידי שנה מגיעים אסטרונאוטים לישראל בסמוך למועד האזכרה של אילן ז"ל ולבקשתה, הם פוקדים בתי ספר בפריפריה, במטרה לעורר עניין והשראה בקרב ילדים מכל רחבי הארץ. לדבריה "זו הייתה הצוואה של אילן". רונה הייתה גם ממייסדי 'שבוע החלל הישראלי' – בו לוקחים חלק מידי שנה עשרות אלפי ילדים בכל רחבי הארץ.

בשנת 2010, הקימה רונה את עמותת קרן רמון ושימשה כנשיאתה. הקרן מעודדת ומקדמת הישגים אקדמיים ומעורבות חברתית בקרב בני נוער- ברוחם ובדמותם של אילן ואסף רמון. בנוסף, הקימה רונה ביחד עם מכינת 'אחד משלנו' המכינה הקדם צבאית בית אסף

בשנת 2016 נבחרה לשאת משואה בטקס הממלכתי בהר הרצל תחת הכותרת גבורה ישראלית, וכונתה: "שגרירת החלל הישראלית". בשנת 2018 זכתה לקבל תואר עמית של כבוד' מהטכניון, ובשנת 2019 ד"ר של כבוד מאוניברסיטת בן גוריון ביום העצמאות 2019 זכתה בפרס ישראל למפעל חיים על עשייה חברתית יוצאת דופן.

אילנה צור (1943- 2020)

קולנועית, מייסדת דוקאביב

אילנה צור הגיעה אל הקולנוע מ"קול ישראל", שם הגישה ויצרה תוכניות דוקומנטריות. אחת התוכניות שלה, שהתבססה על סיפור מעורבותו של דודה בלכידתו של יאיר שטרן – עניינה את הבמאי הדוקומנטרי יהודה קווה, שביקש לעשות ממנה סרט. צור הסכימה, בתנאי שתהיה שותפה לכל שלבי הפקתו של הסרט. לאחר מכן יצרה לבדה את הסרטים "אלטלנה" ו"שנים טרופות" (שעסק בניצולי שואה המאושפזים בבית החולים אברבנאל) והציגה אותם בפסטיבלים שונים בעולם.

כאשר הייתה בפסטיבלים בחו"ל חשבה על הרעיון ל"דוקאביב". היא השיקה את פסטיבל דוקאביב הראשון בשנת 1999, עם 50 סרטים שהוצגו לאורך 4 וחצי ימים בפני 5,000 צופים. היא עשתה זאת במטרה לקדם את הסרט התיעודי בישראל ולהביאו לחזית העשייה הקולנועית.

עם השנים הפסטיבל התרחב, כל מהדורה שלו נמשכה עשרה ימים והציגה יותר ממאה סרטים חדשים בארץ ובעולם. הפסטיבל החל בתל אביב ולאורך השנים הגיע גם לצפון והדרום. לפני שנתיים האקדמיה האמריקאית לקולנוע בחרה בו כפסטיבל המרכזי שהזוכים בו כשירים באופן אוטומטי להשתתף בתחרויות אוסקר לסרטי תעודה.

בת שבע דה-רוטשילד 1914- 1999

נולדה באנגליה ועלתה לישראל. פילנתרופית, מתומכות המחול הגדולות בישראל. כלת פרס ישראל על תרומתה המיוחדת לחברה ולמדינה תואר האצולה שלה. ברונית, מרמז על משפחתה: היא בת למשפחת רוטשילד, שושלת של בנקאים יהודים שהיתה המשפחה העשירה ביותר באירופה במאה ה-19. במלחמת העולם השנייה היא התגייסה לצבא הצרפתי ולקחה חלק בשחרור פריז מידי הצבע הגרמני. לאחר המלחמה החלה ללמוד ריקוד ומאז לא הפסיקה. בשנת 1962 עלתה לישראל והקימה את להקות המחול בת שבע ובת דור ובית ספר למחול.

חייקה גרוסמן-אורקין - פולין 1919 - 1996

מנהיגה ציונית, סגנית יו"ר הכנסת ופעילה מרכזית להנצחת השואה

היא ייסדה שתי קרנות לתמיכה ולפיתוח תחומי המדע והטכנולוגיה בישראל. פעילותה הפילנתרופית כללה גם מכירת יצירות מאוסף האומנות של סבה אלפונס: ציור מקורי של רמברנדט למשל, מכרה בסכום שיא של 7.28 מיליון דולר שהועברו למטרות צדקה.

בימי מלחמת העולם השנייה היא אימצה את השם הלינה וורנוביץ' וחיה תחת זהות בדויה של נערה לא יהודיה. היא היתה חברת מחתרת בגטאות ליטא ופולין ושיתפה פעולה עם הפרטיזנים תוך סיכון אדיר של חייה.

בשנת 1950 מונתה גרוסמן לראשת המועצה האזורית געתון. היא הייתה האישה הראשונה שעמדה בראש רשות מקומית בישראל. בתפקידה כחברת כנסת היא קידמה חוקים העוסקים בחסידי אומות עולם, בהבאת נאצים לדין ובטיפול הוגן בנכי מלחמה.

החוק שיזמה לטיפול ולדרכי ענישה בבני נוער עבריינים נחשב למתקדם מסוגו בעולם.

פנינה קליין (1945-2014) - מומלץ לקרוא על שמה מעון יום/מוסד חינוכי

פרופסור לפסיכולוגיה וכלת פרס ישראל לחקר החינוך.פנינה נולדה בעיר טרנוב שבפולין עם תום מלחמת העולם השניה. הוריה, דב ורחל, היו ניצולי שואה. המשפחה עלתה לארץ באוניית המעפילים "נגבה" והתגוררה בתל אביב. היא למדה פסיכולוגיה וביולוגיה באוניברסיטת בר-אילן, ובמהלך לימודי התואר השני עבדה בשירות הפסיכולוגי החינוכי עם ילדים בסיכון משכונת התקווה. בתקופה זו החלה להתעניין בפיתוח תוכניות להתערבות מוקדמת עבור אוכלוסיות אלו.

לאחר השלמת הדוקטורט שלה בארצות הברית, החלה ללמד ולחקור בבית הספר לחינוך באוניברסיטת בר אילן כפרופסורית מן המניין. היא שימשה כראש התוכנית ללימודי התפתחות הילד והקימה את מרכז "בייקר" לחקר שיטות חינוך וטיפול בילדים בעלי צרכים מיוחדים בבר אילן.

מחקריה של קליין, אשר זכו להערכה בינלאומית, עסקו בחקר החינוך לגיל הרך. היא פיתחה מודלים ושיטות הערכה ליחסי גומלין בין פעוטים למבוגרים, בפרט בקשר שבין אנשי הוראה לתלמידים וכן הקשר שבין הורים לילדיהם.

השיטה הייחודית שפיתחה למדידה כמותית של איכות הקשר הרגשי בין הילד למטפליו, וכן הגישה שפיתחה להתערבות חינוכית המשלימה את החסכים של הילד, הן אבני יסוד בטיפול בתחום החינוך בישראל וברחבי העולם.

"החלום שלי", אמרה, "הוא לראות את כל הפעוטות והתינוקות בישראל מקבלים את 'התפריט המנטלי' המלא שהם זקוקים לו, לראות את כל הילדים משתלבים במסגרות המתאימות להם, וגדלים לממש את הפוטנציאל הגלום בהם לטובתם ולטובת החברה שהם חיים בה."

קליין נמנתה עם מדליקי המשואות ביום העצמאות ה-60 למדינת ישראל, שנחגג בסימן ילדי ישראל. כמו כן, בשנת 2011 הוכרזה כזוכת פרס ישראל לחקר החינוך. בנוסף, היתה חברה בוועדת טרכטנברג שהוקמה בעקבות המחאה החברתית בשנת 2011.

בגבעת שמואל, עיר מגוריה, קראו רחוב על שמה/

מרשה פרידמן 1938 - 2021

פעילה פוליטית וחברתית אמריקאית-ישראלית, מחלוצות המאבק באלימות במשפחה בארץ והפמיניזם הישראלי בכלל. כיהנה כח״כ בכנסת ה-8.

ב-1969 עלתה לארץ, למדה באוניברסיטת חיפה והייתה ממייסדות התנועה הפמיניסטית בארץ ופעילה בתנועה לזכויות האזרח. ב-1973 נבחרה כח״כ מטעם סיעת ׳רצ׳ שבראשה עמדה שולמית אלוני, על בסיס פעילותה למען זכויות נשים, ובהמשך פרשה מהסיעה והקימה, יחד עם חה״כ לובה אליאב, את ׳הסיעה הסוציאל-דמוקרטית׳.

כח"כ העלתה לסדר היום נושאים הקשורים בזכויות אדם ואזרח וזכויות נשים בפרט, שנחשבו אז לטאבו – ביניהם העיסוק באלימות נגד נשים, גילוי עריות, זנות בקרב נערות, מניעת סרטן השד, ועוד.

ב-1976 יזמה את הדיון הראשון אי פעם במליאת הכנסת שעסק באלימות נגד נשים בתוך המשפחה, ונענתה בתגובות לעגניות ומזלזלות.

ב-1977 הקימה את ׳מפלגת הנשים׳ שלא עברה את אחוז החסימה, אך נועדה, לטענתה, בעיקר להעלות מודעות לנושאים הנוגעים למעמדן של נשים בישראל.

יחד עם נשים נוספות, הקימה באותה שנה את ארגון ׳נשים למען נשים׳ שייסד את המקלט הראשון בישראל לנשים מוכות - מקום לו ייחסה גם חשיבות הסברתית, בכך שהנכיח את קיומה של תופעת האלימות במשפחה.

סופרות ומשוררות

רחל בלובשטיין סלע - 1890 - 1931

המשוררת רחל (היא אחת המשוררות המוכרות ביותר בשירה העברית החדשה. דגש מיוחד יש לשים לב להיותה משוררת, להבדיל ממשורר, שכן רחל הייתה אחת המשוררות הראשונות והבולטות ביותר בשירה העברי.

שירי רחל הם שירים ליריים, העוסקים בעולמה האישי של המשוררת. תופעה אופיינית בשיריה הוא שם השיר המבטא את תוכנו. למרות שרחל נולדה ברוסיה ושפתה לא הייתה עברית היא השתדלה

לכתוב בעברית בלבד. שיריה פשוטים ובהירים להבנה. אין בהם משפטים מורכבים. המשוררת תיארה את החוויות הפשוטות בדרך פשוטה וצנועה.

דליה רביקוביץ 1936 - 2005

משוררת, סופרת ומתרגמת, כלת פרס ישראל לספרות. ספר שיריה הראשון "אהבת תפוח-הזהב", יצא לאור כשהייתה בת 23 בלבד. "אני אוהבת שאין קהל קוראי שירה בארץ" אמרה עם צאתו, "רוב האנשים אינם זקוקים לשירה". למרות זאת הספר הפך לרב מכר וזכה לביקורות מהללות.

שיריה תורגמו ל-26 שפות, בהן וייטנאמית, קטלאנית, ערבית, פורטוגזית ופינית והיא זכתה בפרסים ספרותיים רבים.

נפשה הסוערת באה לידי ביטוי גם בשיריה. בזמן שבארץ נכתבה בעיקר שירה לאומית.

רביקוביץ השמיעה קול רגיש, אישי ופרטי.

בתל–אביב-יפו, ברמלה, בהרצליה, בראש העין, במזכרת בתיה, בעפולה וביבנה קרויים רחובות על שמה של רביקוביץ.

הפסל יגאל תומרקין הקדיש לה את פסל החוצות "עמוד התיכון", ששמו לקוח מאחד משיריה. הפסל מוצב בגן פינצ'וק, הסמוך לבית מגוריה.

הנרייטה סאלד - ארה"ב 1860 - 1945

פעילת ציבור, אשת חינוך ועורכת ספרות, משוררת, סופרת ומתרגמת, כלת פרס ישראל

לספרות, יום האם שמצוין בל' שבט וששמו שונה ל"יום המשפחה", נקבע לזכרה, כי בעיני רבים היא נחשבה לאמא של כל בני ובנות הנוער שעלו לישראל ממדינות אירופה במסגרת עליית הנוער בניהולה. בעקבות כנס שיזמה בשנת 1912 ,שאליו הגיעו 38 נשים ציוניות, קמה ההסתדרות הציונית הדסה ובהמשך גם הארגון הדסה.

היא הובילה את הקמתם של בתי חולים, תוכניות לחלוקת מזון, מכון לפסטור חלב, בית ספר לסיעוד ותחנות הטיפול באם ובילד - טיפות החלב, שהפכו למודל גם באירופה. סאלד אף הקימה את לשכות הסעד בישראל.

באחד מביקוריה בארץ ישראל היא הצטרפה לקבוצת ברית שלום, שחיפשה דרכים חדשות להידברות בין יהודים לערבים.

שמה מונצח במקומות רבים: כפר סאלד וגבעת האם שבצפון הארץ, בתי ספר, מכונים, כפר נוער ורחובות ברחבי הארץ.

ראשת ממשלה

גולדה מאיר 1898 - 1978

גולדה מאיר נולדה בקייב ב-3 במאי 1898 בשל מצוקה כלכלית היגרה משפחתה לארה"ב ב-1906, בתקופת לימודיה הצטרפה לתנועה הציונית "פועלי ציון". היא עלתה לארץ ב-1921 עם בעלה, מוריס מאירסון, והתיישבה בקיבוץ מרחביה. הייתה שליחה בארה"ב ושימשה מזכירת ארגון הנשים הציוני סוציאליסטי עם שובה לארץ, חזרה גולדה מאיר לפעילות במועצת הפועלות ובוועד הפועל של ההסתדרות. ב-1946 נקראה גולדה מאיר למלא את תפקידו של משה שרת שנעצר ב"שבת השחורה",

בתור ראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. יצאה גולדה למספר שליחויות חשובות, בהן פגישות עם המלך עבדאללה וגיוס כספים למגבית חירום בארצות הברית.

גולדה מאיר כיהנה בתפקיד שרת החוץ. בתקופת כהונתה סייעה לראש המשלה לוי אשכול בהידוק הקשרים עם ארצות הברית ופיתחה את קשרי החוץ, המסחר, החקלאות והעזרה הצבאית למדינות אפריקה.
בפברואר 1969, נפטר ראש הממשלה לוי אשכול, וגולדה מאיר התמנתה לעמוד במקומו בראש ממשלת ישראל.

זמרות ושחקניות

עפרה חזה

עפרה חזה הייתה זמרת ושחקנית קולנוע ותיאטרון ישראלית, שזכתה להצלחה בינלאומית. ארבע פעמים ברציפות הוגדרה "זמרת השנה" בישראל, ופעמיים כזמרת השנה בגרמניה -. זוכת פרס כינור דוד. בשנת 1990 זכתה בתואר "האמן הישראלי הנמכר ביותר בכל הזמנים.

שושנה דמארי

שושנה דמארי הייתה זמרת ושחקנית ישראלית, כלת פרס ישראל לשנת תשמ"ח, שזכתה לכינוי "מלכת הזמר העברי". דמארי, שהתפרסמה עוד לפני קום מדינת ישראל, נהנתה מפופולריות ארוכת שנים ושיריה, "כלניות", "צריך לצלצל פעמיים", "אור" ורבים אחרים.

התפרסמה עוד לפני קום מדינת ישראל דמארי נהנתה מפופולריות ארוכת שנים ושיריה "כלניות" צריך לצלצל פעמיים", "אור" ורבים אחרים, הפכו לנכסי צאן של הזמר הישראלי.

יפה ירקוני

יפה ירקוני הייתה מהבולטות שבזמרות ישראל, כלת פרס ישראל לזמר עברי לשנת 1998, המזוהה עם תקופת קום המדינה והייתה פופולרית ביותר בשנות החמישים .

רונית אלקבץ (1964 –2016) הייתה שחקנית קולנוע, במאית ותסריטאית ישראלית

אלקבץ נחשבת לאחת השחקניות הגדולות בתולדות הקולנוע הישראלי ואף ששיחקה רק ב-18 סרטי קולנוע בישראל, נחשבה לאחת השחקניות המוערכות בתעשייה. בנוסף לעבודתה המקומית, כיכבה גם בקולנוע הצרפתי. אלקבץ היא השחקנית היחידה שזכתה שלוש פעמים בפרס אופיר לשחקנית הראשית הטובה ביותר.

אלקבץ נולדה בבאר שבע, להורים ילידי אסואירה, מרוקו, שעלו לישראל שנתיים קודם לכן. ב-1974, כשהייתה בת עשר, עברה המשפחה לקריית ים. לה שלושה אחים, הבמאי שלומי אלקבץ, המדען יחיאל אלקבץ ואסף אלקבץ. למדה בתיכון רודמן בקריית ים.

אלקבץ הייתה נשיאת ארגון "אחותי - למען נשים בישראל".